

Více než rok od té doby, kdykoli jsme s Rosie někam šli, vždycky na cestě zpátky zašla ke mně, někdy na hodinu, někdy až do chvíle, kdy nás svítání upozornilo, že služtičky už brzo začnou drhnout kartáči domovní schody. Mám v paměti teplá slunečná rána, v nichž byl utýraný londýnský vzduch vítaně svěží, naše kroky, které se zdály v prázdných ulicích tak hlučné, pama-tuji si i na to, jak jsme tiše, ale vesele cupitali přitisknuti k sobě pod deštníkem, když zima přinesla chlad a déšť. Když jsme míjeli policistu na služebním stanovišti, někdy se na nás s podezřením zadíval, ale někdy na nás také s porozuměním zamrkal. Tu a tam jsme vídali chudáka bez domova, který zachumlaný do hadrů spal kdesi v průjezdu, a Rosie mi uznale stiskla pa-ži, když jsem (hlavně abych se před ní ukázal a udělal na ni dojem, protože šilinků jsem měl pomálu) mu položil do beztvareho klína nebo kostnaté ruky kousek stříbra. Byl jsem s Rosie šťastný. Měl jsem ji velmi rád. Byla přirozená a milá. V její povaze byl klid, který přenášela na lidi, s nimiž byla pohromadě. Člověk sdílel její radost z každého okamžiku.

Než jsem se stal jejím milencem, často jsem přemýšlel, je-li milenkou těch druhých, Forda, Harryho Retforda a Hilliera, a teď jsem se jí na to zeptal. Políbila mě.

„Nebud hlupáček, mám je ráda, to přece víš. Ráda si s nimi někam vyjdu, ale to je všechno.“

Chtěl jsem se jí zeptat, je-li milenkou Georga Kempa, ale neudělal jsem to. Neviděl jsem ji sice nikdy rozzlobenou, ale cítil jsem, že to dokáže, a měl jsem neurčitý

pocit, že tato otázka by ji rozzlobila. Nechtěl jsem jí poskytnout příležitost, aby mi řekla něco tak zraňujícího, že bych jí to nemohl odpustit. Byl jsem mladý, bylo mi jen o málo víc než jednadvacet let. Quentin Forde a ostatní mi připadali jako starci a považoval jsem za samozřejmé, že pro Rosie jsou to jenom přátelé. Představa, že já jsem jejím milencem, mě vzrušovala. Když jsem se na ni díval, jak si o sobotních odpoledních čajích se všemi povídá, jak se směje, zářil jsem samolibostí. Myslel jsem na noci, které jsme spolu strávili, a měl jsem chuť vysmát se lidem, kteří o mém velikém tajemství neměli ani tušení. Někdy se mi však zdálo, že Lionel Hillier se na mě jaksi pobaveně dívá, jako by o mně právě slyšel dobrý vtip, a nejistě jsem se ptal sám sebe, jestli mu Rosie neprozradila, jak to mezi námi je. Přemýšlel jsem, jestli mě neprozrazuje něco v mém chování. Řekl jsem Rosie, že se bojím, že Hillier něco tuší. Zadívala se na mě těma svýma modrýma očima, v nichž jako by stále seděl úsměv.

„S tím si nelam hlavu,“ řekla. „On je takový protiva.“

Quentina Forda jsem nikdy důvěrně neznal. Díval se na mě jako na nudného a nedůležitého mladíka (jímž jsem ale byl), a i když se ke mně choval slušně, nebral mě příliš na vědomí. Myslel jsem, že se mi jenom zdá, že se teď ke mně chová chladněji než dříve. Jednoho dne mě však k mému překvapení Harry Retford pozval na večeři a pak do divadla. Řekl jsem o tom Rosie.

„Jistěže musíš jít. Bude ti s ním strašně dobře. Starý dobrý Harry, já se s ním vždycky hrozně nasměju.“

Tak jsem šel s Retfordem na večeři. Choval se velmi příjemně a udělal na mě dojem, když hovořil o hercích

a herečkách. Měl sarkastický humor a dělal si velkou legraci z Quentina Forda, kterého neměl rád. Pokusil jsem se ho přimět, aby mluvil o Rosie, ale o té mi neřekl nic. Byl to veselý chlapík. V potouchlých narážkách a záchvatech smíchu mi dal na srozuměnou, že pokud jde o ženy, je ďábel. Nemohl jsem se ubránit myšlence, zda mě nepozval na tuto večeři proto, že ví, že jsem Rosiin milenec, a že ke mně proto pocítil sympatie. Jestli to ovšem věděl on, ostatní to jistě věděli také. Doufám, že jsem to na sobě nedal znát, ale v duchu jsem se na ně díval poněkud svrchu.

Té zimy, nějak koncem ledna, se na Limpus Road objevil nový člověk. Byl to holandský žid jménem Jack Kuyper, obchodník s diamanty z Amsterdamu, který přijel do Londýna obchodně na několik týdnů. Nevím, jak se seznámil s Drifffieldovými a jestli ho do jejich domu přivedla úcta ke spisovatelskému věhlasu Edwarda Drifffielda, ale tato úcta rozhodně nebyla důvodem, který ho přiměl přijít znova. Byl to vysoký, obtloustlý, snědý muž s holou lebkou a velkým zahnutým nosem, padesátník, ale plný síly, smyslný, rozhodný a žoviální. Ze svého obdivu k Rosie nedělal žádné tajemství. Byl zřejmě bohatý, neboť jí každý den posílal růže. Rosie ho kárala za jeho marnotratnost, ale byla polichoce-na. Nemohl jsem ho vystát. Byl vulgární a hlučný. Nenáviděl jsem jeho plynou konverzaci v perfektní, ale cizí angličtině, nenáviděl jsem výstřední poklony, které dělal Rosie, nenáviděl jsem srdečnost, s níž jednal s jejími přáteli. Zjistil jsem, že Quentinu Fordovi se zamlouvá stejně málo jako mně. Skoro jsme se kvůli tomu sprátelili.

„Naštěstí tu dlouho nezůstane.“ Quentin Forde stiskl

rty a vytáhl černé obočí. Se svými bílými vlasy a dlouhým nažloutlým obličejem vypadal neuvěřitelně gentlemany. „Všechny ženy jsou stejné: zbožňují nevychované klacky.“

„Je tak strašně vulgární,“ postěžoval jsem si.

„V tom je jeho přitažlivost,“ řekl Quentin Forde.

Příští dva nebo tři týdny jsem Rosie skoro neviděl. Jack Kuyper ji vodil večer co večer do té nebo oné elegantní restaurace, na tu nebo na onu hru. Trápilo mě to a bolelo.

„On v Londýně nikoho nezná,“ říkala Rosie, když se mě pokoušela uklidnit. „Chce vidět, co se dá, když už je tu. Nebylo by pěkné nechat ho chodit celý ten čas samotného. Už tady bude jenom čtrnáct dní.“

Nechápal jsem, proč se pro něho tolik obětuje.

„Ale copak nevidíš, jak je hrozný?“ řekl jsem.

„Ne. Myslím, že je s ním zábava. Moc se s ním nasměju.“

„Copak nevidíš, jak za tebou pálí?“

„No a co? Jemu to dělá radost a mně to neublíží.“

„Je starý, tlustý a odporný. Běhá mi mráz po zádech, jen se na něj podívám.“

„Myslím, že není tak špatný,“ řekla Rosie.

„Měla bys s ním přerušit všechny styky,“ protestoval jsem. „Je to přece takový hrubián.“

Rosie se poškrábala ve vlasech. To byl její nepříjemný zvyk.

„Je legrační, jak jsou cizinci jiní než Angličani,“ pravila.

Ulevilo se mi, když se Jack Kuyper vrátil zpátky do Amsterdamu. Den nato mi Rosie slíbila, že spolu půjdeme na večeři, a jaksi na oslavu jsme se rozhodli

povečeřet v Soho. Rosie ke mně přijela v drožce a vyrazili jsme.

„Zmizel už ten tvůj odporný stařec?“ zeptal jsem se.

„Ano,“ zasmála se.

Objal jsem ji kolem pasu. (Kdesi jinde jsem už poznal, o co vhodnější byla drožka pro tento příjemný a vlastně skoro nejpodstatnější akt styku mezi lidmi než dnešní taxíky, a tak se s těžkým srdcem vzdávám dalších poznámek k tomuto bodu.) Objal jsem ji kolem pasu a políbil. Její rty byly jako květiny na jaře. Dojeli jsme. Pověsil jsem svůj klobouk a plášť (byl velmi dlouhý a zabraný v pase, měl sametový límeček a sametové manžety; velice elegantní) na věšák a požádal jsem Rosie, aby mi dala svoji čapku.

„Já si ji nechám na hlavě,“ řekla.

„Bude ti strašně horko. A až vyjdeme ven, nachladíš se.“

„To je jedno. Mám ji poprvé na sobě. Nemyslíš, že je krásná? A podívej: mám k ní i rukávník.“

Mrkl jsem na čapku. Byla kožešinová. Nevěděl jsem, že je to sobolí kožešina.

„Vypadá strašně drahá. Jak jsi k ní přišla?“

„Jack Kuyper mi ji dal. Šli jsme ji koupit včera chvíli předtím, než odjel.“ Pohládila hladkou kožešinu; měla z ní takovou radost jako dítě z hračky. „Kolik bys řekl, že stála?“

„Nemám ponětí.“

„Dvě stě šedesát liber. Víš, že jsem na sobě v životě neměla něco tak drahého? Říkala jsem mu, že je to strašně moc, ale neposlechl mě. Koupil mi ji.“

Rosie se radostně rozesmála a oči jí zazařily. Já však cítil, jak mi kamení tváře a po páteři mi přebíhá mráz.

„Nepomyslí si Driffield, že je dost divné, že ti Kuyper dal čapku, která je tak drahá?“ pravil jsem a snažil jsem se, aby můj hlas zněl přirozeně.

Rosie čtverácky zamrkala očima.

„Víš přece, jaký je Ted. Nikdy si ničeho nevšimne. A kdyby něco říkal, namluvím mu, že jsem za ni dala v zastavárně dvacet liber. On nic nepozná.“ Otřela si tvář o lem čapky. „Je tak měkká. A je na ní vidět, že něco stála.“

Pokusil jsem se jíst, a abych nedal najevo svou trpkost, dělal jsem všechno možné, abych udržel rozhovor o jiných věcech. Rosie příliš nevnímala, o čem mluvím. Mohla myslet jenom na svou novou čapku a každou chvíli jí zabloudily oči na rukávník, který jí ležel na klíně. Dívala se na něj se zalíbením, v němž bylo co si lenivého, smyslného a samolibého. Měl jsem na ni vztek. Napadlo mě, že je hloupá a sprostá.

„Tváříš se jako kočka, která spolkla kanára,“ neubránil jsem se kousavé poznámce.

Jenom se zahihňala.

„Zrovna tak se cítím.“

Dvě stě šedesát liber byla pro mne obrovská suma. Nemohl jsem pochopit, že někdo vůbec může tolik zaplatit za čapku. Žil jsem ze čtrnácti liber měsíčně a nežil jsem si špatně.

Pokud některý z mých čtenářů není rychlý počtář, dodávám, že je to sto šedesát liber na rok. Nemohl jsem uvěřit, že by kdokoli mohl komukoli dát tak drahý dárek jen z čistého přátelství. Co to mohlo znamenat jiného, než že Jack Kuyper s Rosie spal, noc co noc, celou tu dobu, co byl v Londýně, a teď, než odjel, jí za to zaplatil? Jak to mohla přijmout? Nechápe, jak ji to

ponižuje? Nechápe, jak je to od něho strašně vulgární dát jí věc, která je tak drahá? Zřejmě nechápala, protože mi řekla:

„Je to od něho hezké, vid? Ale židi jsou vždycky štedří.“

„Asi si to může dovolit,“ řekl jsem.

„To ano, má spoustu peněz. Řekl, že mi chce něco dát, než odjede, a ptal se mě, co bych si přála. No, řekla jsem, hodila by se mi nějaká čapka a k ní rukávník, ale vůbec jsem si nepomyslela, že by mi koupil něco takovéhohleho. Když jsme přišli do obchodu, chtěla jsem, aby mi ukázali něco z astrachánu, ale on řekl: Ne, sobolí kožešinu, a tu nejlepší, jakou máte. A když jsme viděli tohle, trval na tom, že to musím mít.“

Myslel jsem na její bílé tělo, na její mléčnou plet v náruči toho starého tlustého chlapa a na jeho masité zhýralé rty, jak ji líbají. A najednou jsem věděl, že podezření, jemuž jsem odmítl věřit, je pravdivé. Věděl jsem, že když chodí na večeri s Quentinem Fordem, Harrym Retfordem a Lionelem Hillierem, chodí s nimi i do postele, stejně jako chodí do postele se mnou. Nemohl jsem promluvit. Věděl jsem, že kdybych promluvil, musel bych ji urazit. Myslím, že jsem necítil ani tak žárlivost, jako spíš pokoření. Měl jsem pocit, že ze mě udělala zatraceného hlupáka. Musel jsem napnout všechny síly, abych zadržel hořké posměšky.

Šli jsme do divadla. Nedokázal jsem naslouchat hercům na jevišti. Vnímal jsem pouze hladkost sobolí čapky, která se dotýkala mé ruky. Viděl jsem jenom Rosiiny prsty, jak neustále hladí rukávník. Byl bych snesl myšlenku na ostatní, ale Jack Kuyper mě děsil. Jak to mohla udělat? Je ohavné být chudý. Zatoužil jsem po tom mít tolik peněz, abych jí mohl říct, že

jestli pošle tomu chlapovi tu odpornou čapku zpět, já jí místo ní koupím jinou a lepší. Konečně si všimla, že mlčím.

„Jsi dnes večer nějak tichý.“

„Ano?“

„Není ti dobře?“

„Je mi báječně.“

Podívala se na mě ze strany. Nezachytil jsem její pohled, ale věděl jsem, že je v něm onen současně čtverácký i dětský úsměv, který jsem tak dobře znal. Neřekla už nic. Když hra skončila, vzali jsme si drožku, protože pršelo, a já jsem dal kočímu její adresu na Limpus Road. Promluvila teprve, když jsme dojeli na Victoria Street.

„Ty nechceš, abych šla k tobě?“

„Jak je ti libo.“

Zdvihla kryt okénka a řekla kočímu mou adresu. Vzala mě za ruku a stiskla ji, ale já na to stisknutí neodpověděl. Díval jsem se se zlostnou důstojností ven. Když jsme dojeli na Vincent Square, pomohl jsem jí z drožky a beze slova ji zavedl do domu. Sundal jsem si klobouk a svlékl plášť. Rosie odhodila čapku a rukávník na pohovku.

„Proč jsi tak nabručený?“ zeptala se a přistoupila ke mně.

„Nejsem nabručený,“ odpověděl jsem a díval jsem se přitom stranou.

Vzala mou hlavu do rukou.

„Jak můžeš být tak hloupý? Jak se můžeš zlobit jenom proto, že mi Jack Kuyper dal čapku? Ty si přece něco takového nemůžeš dovolit!“

„Ovšemže nemohu.“

„A Ted taky ne. Přece nemůžeš čekat, že odmítnu kožešinovou čapku, která stojí dvě stě šedesát liber. Přála jsem si mít kožešinovou čapku celý život. Pro Jacka to nic neznamená.“

„Nečekáš snad, že ti budu věřit, že ti ji dal jenom z přátelství.“

„Proč by ne. V každém případě se vrátil do Amsterodamu a kdo ví, kdy zase přijede.“

„A přitom nejde jen o něj.“

Zadíval jsem se teď na Rosie zlostnýma, ukřivděnýma, otrávenýma očima. Ona se na mě usmála a já bych chtěl umět popsat sladkou vlídnost jejího překrásného úsměvu. Její hlas byl nesmírně něžný.

„Ach, drahoušku, pročpak si lámeš hlavu s jinými? Co ti na tom vadí? Copak ti se mnou není dobře? Copak nejsi šťastný, když jsi se mnou?“

„Strašně.“

„Tak vidíš. Je hloupé rozčilovat se a žárlit. Proč nebýt šťastný z toho, co člověk může mít? Já říkám, bav se, dokud můžeš. Za sto let budeme všichni mrtví a pak už na ničem nesejde. Ať je nám hezky, dokud to jde.“

Objala mě kolem krku a políbila na ústa. Zapomněl jsem na svou zlost. Myslel jsem jenom na její krásu a na něhu, kterou mě obklíčila.

„Musíš mě brát takovou, jaká jsem,“ zašeptala.

„Ano,“ řekl jsem.